

“Θεέ μου, συγχώρεσέ με για τις ανέσεις μου!” (Χαράλαμπος Μπούσιας, Μέγας Υμνογράφος της των Αλεξανδρέων Εκκλησίας)

/ [Πεμπτούσια](#)

Εν όψει των εορτών των Χριστουγέννων

Προβληματισμός

Κοιτάζοντας γύρω μου στον πνευματικό τομέα θαυμάζω αυτούς που είναι πλούσιοι στην αρετή και προσπαθώ έστω και στο ελάχιστο να τους ομοιάσω. Έχοντας επίγνωση της μηδαμινότητάς μου και του χλιαρού αγώνος που καταβάλλω αντιλαμβάνομαι ότι μεταξύ αυτών και εμού «χάσμα μέγα εστήρικται» (Λουκ. ιστ΄ 26). Κοιτάζοντας, όμως, πάλι γύρω μου στον υλικό τομέα, στον αγώνα της επιβιώσεως, δεν βλέπω αυτούς που είναι πλουσιώτεροι από εμένα, αλλά αυτούς που είναι φτωχότεροι. Δεν με ενδιαφέρουν οι πλούσιοι, ούτε ο τρόπος που απέκτησαν τα πλούτη τους. Και αυτοί, όπως και εγώ, θα λογοδοτήσουμε μια μέρα στον Δίκαιο Κριτή. Βλέπω, όμως, τους φτωχότερους, κι έτσι νοιώθω την μεγάλη μάζα που κινείται γύρω μου, και δεν μπορώ να ησυχάσω. Μπροστά τους νοιώθω πλούσιος, γιατί επιτρέπει ο Θεός μας να μην στερούμαι των αναγκαίων, να έχω καλύτερη υγεία από πολλούς από αυτούς, να έχω στέγη και θέρμανση. Πρωτίστως, όμως, να έχω νοικιάσει το διαμέρισμα της καρδιάς μου στον φτωχό Ιησού, που έγινε φτωχός, για να κάμει εμάς πλούσιους. Η αγάπη του Του και η προνοιά Του με κάνει να νοιώθω πάμπλουτος.

Στα πρόσωπα των φτωχών συνανθρώπων μου που με περιβάλλουν, βλέπω το πρόσωπο του Χριστού μας που μας είπε: «Ει εποιήσατε ενί τούτων των αδελφών μου των ελαχίστων, εμοί εποιήσατε» (Ματθ. κε΄ 40), καθώς και τα λόγια των πατέρων: «Είδες τον αδελφόν σου, είδες Κύριον τον Θεόν σου». Ο Χριστός μας «πτωχείαν ηγάπησε», άρα και εγώ τους φτωχούς οφείλω να σκέπτομαι κάθε ώρα και στιγμή της ζωής μου, αν θέλω να λέγομαι πραγματικός χριστιανός και να μην ακούσω τον Χριστό μου να μου επαναλαμβάνει τα λόγια που είπε στον Ιούδα: «Ει πλούτον ηγάπας τι τω περί πτωχείας διδάσκοντι εφοίτας»;

Έτσι, κάθε φορά που πηγαίνω στην αγορά για ψώνια αισθάνομαι να με κυριεύει μια ανεξήγητη θλίψη. Βλέπω γύρω μου τους άλλους να αγοράζουν αυτά που νομίζουν απαραίτητα, κι ας είναι περιττά, και συλλογιέμαι. Αν αγαπούσαμε πραγματικά τους άλλους δεν θα φροντίζαμε τόσο πολύ μόνο τον εαυτό μας. Όταν αγοράζω όσα έχω καταγράψει που λείπουν από το νοικοκυριό μας σφίγγεται η καρδιά μου γνωρίζοντας ότι αυτά πολλοί θα τα επιθυμούσαν, αλλά δεν έχουν τη δυνατότητα να τα αποκτήσουν. Θλίβομαι τότε βαθύτατα και πολλές φορές, το ομολογώ, ότι ντρέπομαι να έχω στο καλάθι μου πράγματα που μπορεί να σκανδαλίζουν τους άλλους, κι ας είναι απέριττα και απολύτως αναγκαία. Νοιώθω φοβερά ευεργετημένος από τον Θεό μας που μου δίνει αυτήν την ευχέρεια! Πόσοι άλλοι θα ήθελαν και δεν μπορούν; Πόσοι ανήμποροι, άνεργοι, μεροκαματιάρηδες έχουν την δυνατότητα να ψωνίζουν έστω και τα λίγα που προσπαθώ κι εγώ να ψωνίσω; Και αν πάμε και λίγο μακρύτερα πόσοι συνάνθρωποί μας πεθαίνουν από πείνα, από έλλειψη φαρμάκων, ιατρικής φροντίδας, στέγης; Με τις σκέψεις αυτές κάθε τι που βάζω στο καλάθι μου μου προκαλεί άλγος. Ποιός είμαι εγώ που έχω αυτή την δυνατότητα που πολλοί άλλοι την στερούνται; Πως μπορώ να λέγομαι χριστιανός και να μεριμνώ για αγορές αγαθών και αντικειμένων που πολλοί θα ζήλευαν; Πού είναι τα φιλόφιλανθρωπα σπλάγχνα μου, η αλληλεγγύη μου, η συμπόνοια μου, η έμπρακτη και ενεργή αγάπη μου;

-Ω Θεέ μου, συγχώρεσέ με, έστω και αν αυτό που εγώ θεωρώ απληστία είναι ανάγκη απαραίτητη. Εσύ δεν μας είπες να αρκούμαστε στα ρούχα που φοράμε και στα σκεπάσματα που έχουμε λέγοντας «Έχοντες διατροφάς και σκεπάσματα, τούτοις αρκεσθησόμεθα» (Α΄ Τιμ. 6,8); Εσύ δεν μας είπες να αρκούμαστε στο μισθό μας «αρκείσθε τοις οψωνίοις υμών» (Λουκ. γ΄ 14); Εσύ δεν μας είπες ότι η χαρά μας βρίσκεται στο δόσιμο και «μακάριόν εστι μάλλον διδόναι η λαμβάνειν» (Πραξ. κ΄ 35);

Να γιατί θλίβομαι κάθε φορά που βρίσκομαι στην αγορά. Νοιώθω μπροστά μου τον πτωχό μου Ιησού, Αυτόν που δεν είχε «που την κεφαλήν κλίνη» (Ματθ. η΄ 20) να τον περιπαίζω με την αγοραστική συμπεριφορά μου. Σκέφτομαι αυτό που λένε, ότι φτωχός δεν είναι αυτός που στερείται χρημάτων και υλικών αγαθών, αλλά αυτός

που δεν αξιολογεί τις ανάγκες του, αυτός που έχει υπέρμετρες απαιτήσεις, αυτός που δεν αρκείται σ' αυτά που έχει, αλλά επιζητεί κάθε ημέρα και περισσότερο, αυτός που δεν βλέπει πόσα αγαθά του έχει χαρίσει ο Θεός, αλλά πόσα του λείπουν, τις περισσότερες φορές όχι για ικανοποίηση άμεσων αναγκών, αλλά για να φαίνεται ανώτερος των άλλων. Φτωχός επίσης είναι αυτός που αφήνεται να παρασύρεται από τις διαφημίσεις που προβάλλουν άχρηστα τις περισσότερες φορές πράγματα με σκοπό να μας υπαρπάσουν τις οικονομίες και ζητάει να αποκτήσει όσα αυτές του προβάλλουν για δήθεν ανετότερη ζωή!

Πώς μπορώ στη ζωή μου να μην νοιώθω θλίψη για τους νέους μας που τους στερούμε τη δυνατότητα εργασίας και τους κόβουμε τα φτερά, για να πετάξουν στον ουρανό της δημιουργίας και της προόδου; Αυτούς που τους δώσαμε την παιδεία και την γνώση με στερήσεις, έξοδα, κόπους και δικούς μας και δικούς τους, αλλά δεν του δίνουμε την ευκαιρία να την αξιοποιήσουν;

Πώς μπορώ να μην νοιώθω θλίψη όταν κάθομαι και απολαμβάνω την οποιαδήποτε ζέστη και θαλπωρή του σπιτιού μου, όταν οι άλλοι είναι άστεγοι και χειμάζονται από το κρύο και τον παγωμένο βοριά, αυτόν που και «τα αρνάκια παγώνει», όπως έλεγε και ο ποιητής μας Γιώργος Ζαλοκώστας;

Πώς μπορώ να απολαμβάνω το ζεστό μου τσάι όταν στα νοσοκομεία στοιβάζονται οι ασθενείς, στα γηροκομεία οι απόστρατοι της ζωής ζητούν ένα γέλιο, μια συντροφιά, στις φυλακές δεν έχουν κουβέρτα να τυλιχτούν η ένα βλέμμα κατανοήσεως και συγχωρήσεως από την άδικη γενικά κοινωνία μας;

Πώς μπορώ να προσεύχομαι με κατάνυξη όταν στην διπλανή μου πόρτα υπάρχουν άνθρωποι που υποφέρουν, υπερήλικες που δεν έχουν κάποιον να τους κρατήσει συντροφιά, να τους προσφέρει λίγο χρόνο αγάπης, να τους φέρει λίγο φρέσκο ψωμί. Όταν υπάρχουν ασθενείς που δεν έχουν να αγοράσουν φάρμακα και αν έχουν κάποιες οικονομίες φυλαγμένες για αυτά δεν έχουν διάκονο αγάπης να πάει να τους τα αγοράσει;

Πως μπορώ να προετοιμάζομαι για τη μεγάλη γιορτή των Χριστουγέννων και να περιμένω την επίσκεψη του Χριστού στο σπιτικό μου όταν δεν έχω προετοιμασθεί κατάλληλα; Όταν η καρδιά μου δεν έχει γίνει φάτνη, για να τον καλοδεχθεί. Και δεν εννοώ μόνο την καθαριότητά της από τις αμαρτίες, αλλά και την συμπάθεια προς τους συνανθρώπους μου. Η αγάπη μου έχει ψυγεί και δεν νοιώθω το Νεογέννητο Χριστό να μου κτυπάει την πόρτα με μορφή πτωχών, ασθενών, ορφανών ακόμη και νεόπτωχων, δηλαδή αξιοπρεπών συνανθρώπων μας που η οικονομική κρίση τους έφερε σε κατάσταση εξαθλιώσεως και εσχάτης πενίας.

Μόνον όταν αναλογίζομαι ότι αύριο εγώ μπορεί να είμαι στη θέση των συνανθρώπων μου που σήμερα υποφέρουν και όταν σκέφτομαι, ότι η ζωή μου τελειώνει σύντομα και δεν έχω αποταμιεύσει ικανή αγάπη στον ουρανό, τότε μόνο καταβάλλω προσπάθειες θεάρεστες και ηρεμώ και χαίρομαι την χαρά της

προσφοράς και της συμπόνοιας που όμοιά της δεν βρίσκεις πουθενά, παρά μόνο δίπλα στον πτωχό της Βηθλεέμ τον παντοτινά πλούσιο. Ο προβληματισμός μου παύει μόνο με τις εκδηλώσεις αγάπης, που δεν περιορίζονται σε χρόνο και τόπο, αλλά είναι διαρκείς, όσο ο Θεός επιτρέπει και εγώ να ζω και να αναπνέω.